

Sygn. akt VIII Ka 85/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Niewińska

Sędziowie: SO Wiesław Oksiuta

SO Przemysław Wasilewski – spr.

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 05 czerwca 2014 roku

sprawy M. B.

oskarżonego o czyny z art. 263 § 2 k.k. i inne;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 22 listopada 2013 roku, sygnatura akt III K 1334/13

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, iż:

a) rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie XI. części dyspozytywnej wyroku,

b) uchyla punkt XII. części dyspozytywnej wyroku,

c) na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. uchyla punkt VI. części dyspozytywnej wyroku odnośnie czynu z punktu II. aktu oskarżenia i postępowanie w tej części umarza,

d) z punktu X. części dyspozytywnej wyroku eliminuje czyn opisany w punkcie X aktu oskarżenia;

e) na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach V., VII., VIII., IX., X. części dyspozytywnej wyroku i orzeka wobec oskarżonego karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

f) na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 marca 2012 roku do dnia 27 marca 2012 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

II. W pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300,- (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża w/w kwotą 586,60 (pięćset osiemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) z tytułu pozostałych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. B. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 01 kwietnia 2011 r. do 26 marca 2012 r. w mieszkaniu przy ul. (...) K., gm. J. posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję do broni palnej w postaci jednego naboju karabinowego kal. 7,62 mm,

tj. o przestępstwo określone w art. 263 § 2 k.k.

II. w okresie bliżej nieustalonym w 2002 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z opuszczonego budynku przy ul. (...) na Osiedlu (...), gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia pięć silników trójfazowych o mocy od 2,2 kW do 5,5 kW o łącznej wartości nie mniejszej niż 2 000 zł, czym działał na szkodę bliżej nieustalonej osoby,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy 15 maja 2004 r., a 15 lipca 2004 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z piwnicy bloku przy ul. (...) w B. zabrał w celu przywłaszczenia cztery opony marki V. o łącznej wartości nie mniejszej niż 520 zł, czym działał na szkodę bliżej nieustalonej osoby,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

IV. w dniu bliżej nieustalonym latem 2007 r. z garażu typu „blaszak” położonego na działce przy ul. (...) (...) w K., gm. J. po uprzednim odgięciu skrzydła drzwi zabrał w celu przywłaszczenia piłę spalinową marki S. model M.180 zł, rozkładaną drabinę aluminiową o długości 5 m, przedłużacz elektryczny długości 30 m w kolorze pomarańczowym, dwie poziomice marki S. o długości 100 i 80 cm, łańcuchową piłę elektryczną o łącznej wartości 1854 zł na szkodę P. H.,

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

V. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 01 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2009 r. w B. przyjął od nieustalonej osoby mienie w postaci fabrycznie nowych przelączników i gniazd elektrycznych oraz przewodów antenowych o wartości 272 zł, wiedząc że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k.

VI. w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy 2008 r., a 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z opuszczonego budynku przy ul. (...) w K., gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia niwelator, dwa statywy i dwie łaty miernicze o łącznej wartości nie mniejszej niż 1050 zł, czym działał na szkodę bliżej nieustalonej osoby,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VII. w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy wiosną 2008 r., a jesienią 2009 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z posesji nr (...) przy ul. (...) w K., gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia jedną butlę na czynnik chłodniczy – R22 oraz cztery butle na gaz propan-butan o łącznej wartości ok. 630 zł na szkodę W. G.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VIII. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 07 października 2010 r., a 04 lutego 2011 r. z altany(...) położonej na terenie (...) przy ul. (...) w B. po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych zabrał w celu przywłaszczenia dwa przewody elektryczne o długości 30 m o łącznej wartości 200 zł na szkodę E. W. (1),

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

IX. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 01 czerwca 2010 r. do 31 sierpnia 2010 r. na Osiedlu (...) z niezabezpieczonego samochodu typu (...) zaparkowanego przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci 533 sztuk maszynek do golenia marki G. (...), 200 sztuk baterii (...) marki V. (...), 260 sztuk baterii marki V. (...) oraz 22 opakowań prezerwatyw marki R. o łącznej wartości 2001,80 zł na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.

X. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 29 stycznia 2011 r., a 04 lutego 2011 r. z altany (...) położonej na terenie (...) przy ul. (...) w B. po uprzednim wygięciu skobla i wyłamaniu zamka typu „łucznik” zabrał w celu przywłaszczenia pompę wodną marki R. (...) w kolorze czarnym 220 V oraz przedłużacz dwużyłowy o łącznej wartości 170 zł na szkodę G. A.,

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

XI. w nocy z 11 na 12 października 2010 r. z garażu położonego na posesji nr (...) w H. gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia rower górski koloru czerwonego marki H. o numerze fabrycznym (...), kosę spalinową marki H. model M. (...)cs koloru czerwonego, wiertarkę marki B. koloru zielonego model (...) 650 RE, wyrzynarkę marki B. koloru zielonego model PST 650 o łącznej wartości 3 400 zł na szkodę K. P.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.

XII. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 02, a 03 stycznia 2011 r. z piwnicy nr (...) bloku przy ul. (...) w I., gm. J. po uprzednim przecięciu metalowego pręta, na którym umocowana była kłódka zabrał w celu przywłaszczenia wiertarkę marki B., wkrętarcę z ładowarką, młotek, zestaw kluczy, zestaw śrubokrętów, śruby, nakrętki, zestaw kołków montażowych z wkrętami, zestaw wiertel, pędzel marki D., kontrolkę elektryczną napięcia do 220 V, dwa przedłużacze, przewód do halogenu, jeden worek z puszkami po piwie, wiertła, kołki rozporowe o łącznej wartości ok. 850 zł na szkodę J. W.,

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

XIII. w dniu 17 stycznia 2011 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z piwnic nr (...) bloku przy ul. (...) w I., gm. J. po pokonaniu zabezpieczeń drzwi do piwnic zabrał w celu przywłaszczenia z piwnicy nr (...) wyrzynarkę marki B. (...), łańcuchy na koła samochodowe w zielonym pudełku, wyrzynarkę marki K. koloru szarego odkurzacz marki Z. o łącznej wartości 1 000 zł na szkodę A. M., z piwnicy (...) zabrał w celu przywłaszczenia trzy głośniki marki S. oraz dwie pary damskiego obuwia o łącznej wartości 700 zł na szkodę P. B. (1), a z piwnicy nr (...) zabrał w celu przywłaszczenia słoiki z przetworami o łącznej wartości 50 zł na szkodę E. W. (2),

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XIV. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 18, a 22 kwietnia 2011 r. z barakowozu położonego na działce o nr geodezyjnym (...) w I., gm. J. po uprzednim wyrwaniu skobla zabrał w celu przywłaszczenia przedłużacz elektryczny dwużyłowy o długości 15 m, skrzynkę z narzędziami, wiertarkę akumulatorową, dwie pompy wodne o łącznej wartości ok. 800 zł na szkodę A. U.,

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

XV. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 13, a 16 czerwca 2011 r. z domu w stanie surowym położonego na działce o nr geodezyjnym (...) w K., gm. J. po uprzednim wyważeniu drzwi garażowych zabrał w celu przywłaszczenia pilę elektryczną, odkurzacz marki K. (...), odkurzacz ogrodowy B.&D., nagrzewnicę marki M. (...), rurę miedzianą, 20 butelek piwa marki C., pompę do wody marki K. (...), tyczki do lasera L. o łącznej wartości ok. 1 800 zł na szkodę R. M.,

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

XVI. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 01, a 22 lipca 2011 r. z działki o nr geodezyjnym (...) przy ul. (...) w K., gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia silnik elektryczny, mocy 4,0 kW o wartości ok. 600 zł na szkodę M. H.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.

XVII. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 15, a 31 lipca 2011 r. z budynku gospodarczego położonego na działce o numerze geodezyjnym (...) przy ul. (...) na Osiedlu (...), gm. J. po uprzednim wyrwaniu skobla zabrał w celu przywłaszczenia łopatę marki F., nożyce do cięcia drutu koloru czerwonego, narzędzia w postaci różnego rodzaju śrubokrętów, około 10 szpadli o różnej długości trzonków, silnik 3 fazowy o mocy 2,2 kW o łącznej wartości ok. 900 zł na szkodę G. L.,

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

XVIII. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 22, a 23 lipca 2011 r. z działki o nr geodezyjnym (...) przy ul. (...) w K., gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia silnik elektryczny koloru niebieskiego, mocy 2,2 kW, 1430 obrotów, o wartości ok. 600 zł na szkodę M. H.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.

XIX. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 01 sierpnia, a 30 września 2011 r. z garażu typu „blaszak” położonego na posesji Sp. z o.o. (...) przy ul. (...) w N. gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia pompę do wody marki T. oraz drobne narzędzia budowlane w postaci kielni, młotków, poziomicy o łącznej wartości ok. 300 zł na szkodę K. B.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.

XX. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 01 września, a 31 października 2011 r. z posesji ul. (...) w K. gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia pompę do wody produkcji chińskiej SP (...) wraz z przewodem elektrycznym oraz żeliwną pokrywę wraz z obudową o łącznej wartości ok. 330 zł na szkodę T. O.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.

XXI. w nocy z 05 na 06 września 2011 r. z budynku gospodarczego położonego na działce w K., gm. J. po uprzednim wyrwaniu skobla zabrał w celu przywłaszczenia betoniarkę koloru pomarańczowego, pilarkę mechaniczną marki S., 3 poziomice różnej długości w kolorze srebrnym, żółtym i czerwonym, 3 przewody żyłowe zakończone gniazdami szeregowymi i wtyczkami koloru czarnego dł. 25-30 m, łapkę metalową koloru niebieskiego do wyciągania gwoździ o dł. ok. 70 cm, kątownik ciesielski o długości ramienia 65 cm, taśmę mierniczą firmy (...) koloru pomarańczowego o długości 50 m oraz reflektora budowlanego koloru żółtego P. o łącznej wartości ok. 1 610 zł na szkodę K. G.,

tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

XXII. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 14, a 15 września 2011 r. z domu w stanie surowym położonego na działce o nr geodezyjnym (...) przy ul. (...) w Księżynie gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia dwie szlifierki kątowe marki M. (...) oraz marki B., młot udarowy marki B., radiomagnetofon J. o łącznej wartości ok. 6 300 zł na szkodę A. S.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.

XXIII. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 01 grudnia 2011 r., a 30 stycznia 2012 r. z garażu typu „blaszak” położonego na posesji Sp. z o.o. (...) przy ul. (...) w N. gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia silnik do betoniarki, przewody elektryczne 220 V, 3-żyłowe o łącznej długości 50 m o łącznej wartości 550 zł na szkodę K. B.,

tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z 22 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt III K 1334/12 oskarżony M. B. został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie X.

Sąd przyjął, że czyn opisany w punkcie V aktu oskarżenia stanowił wykroczenie, które polegało na tym, że M. B. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 01 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2009 r. w B. przyjął od nieustalonej osoby mienie w postaci fabrycznie nowych przelączników i gniazd elektrycznych oraz przewodów antenowych o wartości 272 zł, wiedząc że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego, co stanowiło czyn z art. 122 § 1 k.w. i na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie w tym zakresie umorzył.

Przyjął także, że czyn opisany w punkcie XIX aktu oskarżenia stanowił wykroczenie, polegające na tym, że M. B. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 01 sierpnia, a 30 września 2011 r. z garażu typu „blaszak” położonego na posesji Sp. z o.o. (...) przy ul. (...) w N. gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia pompę do wody marki T. oraz drobne narzędzia budowlane w postaci kielni, młotków, poziomicy o łącznej wartości ok. 300 zł na szkodę K. B., co stanowiło czyn z art. 119 § 1 k.w. na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie w tym zakresie umorzył.

Przyjął że czyn opisany w punkcie XX aktu oskarżenia stanowił wykroczenie, polegające na tym, że M. B. w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 01 września, a 31 października 2011 r. z posesji ul. (...) w K. gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia pompę do wody produkcji chińskiej SP (...) wraz z przewodem elektrycznym oraz żeliwną pokrywę wraz z obudową o łącznej wartości ok. 330 zł na szkodę T. O., co stanowiło czyn z art. 119 § 1 k.w. na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie w tym zakresie umorzył.

Oskarżony M. B. został uznany za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie (...) i za to, na mocy art. 263 § 2 k.k. został skazany i wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony M. B. został uznany za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie (...), przyjmując, że został on popełniony w ramach czynu ciągłego, na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony M. B. został uznany za winnego tego, że w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy 15 maja 2004 r., a 15 lipca 2004 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z piwnicy bloku przy ul. (...) w B. zabrał w celu przywłaszczenia cztery opony marki V. o łącznej wartości nie mniejszej niż 520 zł, czym działał na szkodę A. i A. małżonków K., przyjmując, że został czyn popełniony został w ramach czynu ciągłego, na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go a na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony M. B. został uznany za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. został skazany i wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oskarżony M. B. został uznany za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach VI, VII, IX, XVI, XVIII, XXII, XXIII przy czym przyjęto, iż czynów tych dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw i za tak przypisany ciąg przestępstw na mocy art. 278 § 1 k.k. oraz art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. został skazany, zaś na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony M. B. został uznany za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach VIII, X, XII, XIII, XIV, XV, XVII, XXI przy czym przyjęto, iż czynów tych dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach ciągu przestępstw i za tak przypisany ciąg przestępstw na mocy art. 279 § 1 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k.

w zw. z art. 12 k.k. został skazany, zaś na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach V, VI, VII, VIII, IX i X tego wyroku i wymierzono mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie XI kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach 26 – 27 marca 2012 r. (dwa dni).

Na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądzono od oskarżonego tytułem naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych kwoty:

- E. W. (2) – 50 (pięćdziesiąt) złotych (naprawienie szkody w całości),
- P. B. (2) – 700 (siedemset) złotych (naprawienie szkody w całości),
- K. G. – 890 (osiemset dziewięćdziesiąt) złotych (naprawienie szkody w całości),
- P. H. – 946 (dziewięćset czterdzieści sześć) złotych (naprawienie szkody w całości),
- J. W. – 850 (osiemset pięćdziesiąt) złotych (naprawienie szkody w całości),
- A. S. – 5.900 (pięć tysięcy dziewięćset) złotych (naprawienie szkody w całości).

Na mocy art. 230 § 2 k.p.k. orzeczono zwrot na rzecz P. B. (2) i A. M. dowodów rzeczowych opisanych pod pozycją 1 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) / 1/11 k. 263 akt sprawy.

Na mocy art. 44 § 1 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci łuski naboju kaliber 7,62 mm znajdującej się na karcie 466 poprzez pozostawienie jej w aktach sprawy.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. tytułem zwrotu kosztów obrony ustanowionej z urzędu kwotę 1.874,52 (tysiąc osiemset siedemdziesiąt cztery i 52/100) złotych w tym kwotę 350,52 (trzysta pięćdziesiąt złotych i 52/100) złotych tytułem podatku VAT.

W zakresie czynów opisanych w punktach V, X, XIX i XX aktu oskarżenia kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400,00 (czterystu) złotych tytułem opłaty oraz obciążono go kosztami procesu w kwocie 3.787,00 (trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt siedem) złotych.

Na zasadzie art. 425 k.p.k., art. 444 k.p.k. obrońca oskarżonego zaskarżył powyższy wyrok w części tj. co do pkt. V, VI, VII, VIII, IX, X, XIII, XIV.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt. 2 i 4 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 5 i 7 k.p.k. przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił:

- w zakresie czynu zarzuczonego w pkt. (...) a/o:

(...). obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z opuszczonego budynku przy ul. (...) na Osiedlu (...), gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia pięć silników trójfazowych o mocy od 2,2 kW do 5,5 kW o łącznej wartości nie mniejszej niż 2000 zł, czym działał na szkodę bliżej nieustalonej osoby, podczas gdy kierując się dyrektywą in dubio pro reo w zakresie nie dających się usunąć wątpliwości, co do daty popełnienia czynu,

stwierdzić należy, że upłynął dziesięcioletni okres przedawnienia karalności czynu, co stanowi, określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. bezwzględną przyczynę odwoławczą

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. III a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów, z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony działając w ramach czynu ciągłego w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy 15 maja 2004 roku, a 15 lipca 2004 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z piwnicy bloku przy ul. (...) w B. zabrał w celu przywłaszczenia cztery opony marki V. o łącznej wartości nie mniejszej niż 520 złotych, czym działał na szkodę A. i A. małżonków K., zwłaszcza mając na uwadze, że opony marki V. są towarem powszechnie dostępnym, a G. G. wskazała jedynie na fakt dokonania kradzieży opon tego rodzaju z piwnicy należącej do małżeństwa K., nie podając przy tym dalszych szczegółów dotyczących zdarzenia oraz cech charakterystycznych zabranych rzeczy,

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. IV a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w bliżej nieustalonym dniu latem 2007 roku z garażu typu "blaszak" położonego w na działce przy ul. (...) (...)

w K., gm. J. po uprzednim odgięciu skrzydła drzwi zabrał w celu przywłaszczenia:

- rozkładaną drabinę aluminiową o długości 5 m., przedłużacz elektryczny długości 30 m. w kolorze pomarańczowym, dwie poziomice marki S. o długości 100 i 80 cm, łańcuchową piłę elektryczną, zwłaszcza wobec braku możliwości przedstawienia wskazanych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- piłę spalinową marki S. model (...) tym bardziej, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazał, że wszystkie posiadane przez siebie narzędzia nabył w drodze kupna, zaznaczając przy tym, że nie posiada stosownych dowodów zakupu ze względu na to, że transakcji dokonywał na bazarach w okolicy ul. (...) i ul. (...) (lotnisko) bądź nabywał te przedmioty od osób zamieszkałych w jego okolicy, znanych mu jedynie „z widzenia”

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. VI a/o:

- obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w bliżej nieustalonym okresie pomiędzy 2008 r. a 2010 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z opuszczonego budynku przy ul. (...) w K., gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia niwelator, dwa statywy i dwie łąty miernicze o łącznej wartości nie mniejszej niż 1050 zł, zwłaszcza, że oskarżony miałby dokonać tego czynu na szkodę bliżej nieustalonej osoby, stąd niemożliwe było poddanie ocenie biegłego zabezpieczonych przedmiotów pod kątem zbieżności cech rzeczy z cechami rzeczy utraconej przez pokrzywdzonego, a zatem brak jest dostatecznych danych pozwalających na przyjęcie, że zabezpieczone u oskarżonego ww. przedmioty nie stanowią jego własności i pochodzą z przestępstwa, tym bardziej wobec faktu, iż przedmioty te są powszechnie dostępne,

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. VII a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że w okresie bliżej nieustalonym pomiędzy wiosną 2008 r., a jesienią 2009 r. działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem z posesji nr (...) przy ul. (...) w K., gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia jedną butlę na czynnik chłodniczy R 22 oraz cztery butle na gaz propan - butan o łącznej wartości ok. 630 złotych na szkodę W. G., zwłaszcza wobec faktu, iż sam pokrzywdzony nie był w stanie jednoznacznie stwierdzić czy zabezpieczone u oskarżonego butle są jego

własnością i w świetle treści złożonych przez oskarżonego wyjaśnień oraz zeznań świadka J. B., z których wynika, że M. B. w zajmowanym przez siebie pomieszczeniu mieszkalnym posiadał piecyk zasilany gazem propan - butan, służący mu do dogrzewania pokoju, dlatego też nabył cztery butle tego typu "na wymianę", a butlę na czynnik chłodniczy R22, z uwagi na jej podobieństwo do pozostałych (różnił się jedynie zaworem) zakupił omyłkowo,

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. VIII a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 7 października 2010 r. a 4 lutego 2011 r. z altany 192 położonej na terenie (...) przy ul. (...) w B. po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych zabrał w celu przywłaszczenia dwa przewody elektryczne o długości 30 m o łącznej wartości 200 zł zwłaszcza wobec braku możliwości przedstawienia wskazanych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonych z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. IX a/o:

obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w bliżej nieustalonym dniu w okresie

od 1 czerwca 2010 r. do 31 sierpnia 2010 r. na Osiedlu (...)

z niezabezpieczonego samochodu typu (...) zaparkowanego przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci 533 sztuk maszynek do golenia marki G. (...), 200 sztuk baterii (...) marki V. (...) oraz 22 opakowań prezerwatyw marki R. o łącznej wartości 2001,80 zł zwłaszcza z uwagi na to, że oskarżony miałby dokonać tego czynu na szkodę bliżej nieustalonej osoby i niemożliwe było poddanie zabezpieczonych przedmiotów ocenie biegłego pod kątem zbieżności cech rzeczy zabezpieczonych od oskarżonego z cechami rzeczy utraconych przez pokrzywdzonego, a zatem brak jest dostatecznych danych pozwalających na przyjęcie, że zabezpieczone u oskarżonego ww. przedmioty nie stanowią jego własności i pochodzą z przestępstwa, tym bardziej wobec faktu, iż przedmioty te są powszechnie dostępne,

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. X a/o:

obrazę przepisów postępowania - art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k. poprzez wskazanie w pkt. I i w pkt. X wyroku sprzecznych ze sobą i wykluczających się rozstrzygnięć Sądu odnoszących się do zarzutu popełnienia przez oskarżonego czynu opisanego w pkt. X aktu oskarżenia, a mianowicie w pkt. I wyroku uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. X aktu oskarżenia i jednocześnie uznanie za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. X aktu

oskarżenia (w ramach ciągu przestępstw) - pkt. X sentencji wyroku, którego to uchybienia nie może konwalidować wyrażone w Uzasadnieniu wyroku stwierdzenie, że „(Sąd) dopuścił się błędu, dla Sądu oczywiście pisarskiego. Polegał on na tym, że (...) opis ciągu przestępstw w punkcie X wyroku nie powinien zawierać wskazania czynu X od którego oskarżony został uniewinniony” (vide str. 18 Uzasadnienia wyroku), które to uchybienie stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą,

- w zakresie czynu zarzuconego w pkt. XI a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 1 pkt. 5 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez zaniechanie dokonania w sentencji wyroku "rozstrzygnięcia sądu" w zakresie zarzutu stawianego M. B. w pkt. XI aktu oskarżenia uznanie, że wymóg ten realizuje wskazanie przez Sąd w Uzasadnieniu wyroku, iż "(Sąd)dopuścił się błędu, dla Sądu oczywiście pisarskiego. Polegał on na tym, że wskazanie numerów czynów za które został skazany M. B. w punkcie IX winno zawierać wskazanie również czynu XI" (vide str. 18 Uzasadnienia wyroku), podczas gdy uchybienie polegające na braku określenia znamion czynu przypisanego oskarżonemu (a tym bardziej wskazania przynajmniej oznaczenia numerowego czynu zarzuconego aktem oskarżenia) nie może być konwalidowane poprzez wskazanie tego elementu sentencji w Uzasadnieniu wyroku,

- w zakresie czynu zarzuconego w pkt. XII a/o:

- obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzuconego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 2 a 3 stycznia 2011 roku z piwnicy nr (...) bloku przy ul. (...) w I., gm. J. po uprzednim przecięciu metalowego pręta, na którym umocowana była kłódka zabrał w celu przywłaszczenia, na szkodę J. W.

- wiertarkę marki B., wkrętarcę z ładowarką, młotek, zestaw kluczy, zestaw śrubokrętów, śruby, nakrętki, zestaw kołków montażowych z wkrętami, zestaw wiertel, dwa przedłużacze, przewód do halogenu, jeden worek z puszkami po piwie, wiertła i kołki rozporowe, zwłaszcza wobec braku możliwości przedstawienia wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- pędzel marki D., zwłaszcza, że zbadanie tego przedmiotu przez biegłe wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonych przedmiotów nie było możliwe z powodu zużycia przez pokrzywdzonego przedmiotu zwróconego mu już na etapie postępowania przygotowawczego, co uniemożliwia wykluczenie tezy, że zabezpieczony u oskarżonego pędzel był jedynie tożsamy pod względem jego marki z pędzlem pokrzywdzonego i nie stanowił własności J. W., tym bardziej wobec faktu, iż przedmiot tego rodzaju jest powszechnie dostępny,

- kontrolkę elektryczną napięcia do 220 V, zwłaszcza, że zbadanie jej przez biegłego pod kątem zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonych przedmiotów nie było możliwe z powodu zagubienia przez pokrzywdzonego przedmiotu zwróconego mu już na etapie postępowania przygotowawczego, co uniemożliwia wykluczenie tezy, że zabezpieczona u oskarżonego kontrolka była jedynie tożsama pod względem rodzaju z przedmiotem utraconym przez pokrzywdzonego i nie było to urządzenie należące do J. W., tym bardziej wobec faktu, iż przedmiot tego rodzaju jest powszechnie dostępny,

- w zakresie czynu zarzuconego w pkt. XIII a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzuconego mu czynu, co doprowadziło do

poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w dniu 17 stycznia 2011 roku działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z piwnic nr (...) bloku przy ul. (...) w I., gm. J. po pokonaniu zabezpieczeń drzwi do piwnic zabrał w celu przywłaszczenia:

- z piwnicy nr (...): wyrzynarkę marki B. (...), łańcuchy na koła samochodowe w zielonym pudełku, wyrzynarkę marki K. koloru szarego,
- odkurzacz marki Z. o łącznej wartości 1.000 złotych, zwłaszcza w świetle wyjaśnień oskarżonego, który stwierdził, że wszystkie posiadane przez niego narzędzia nabył w drodze kupna, zaznaczając przy tym, że nie posiada stosownych dowodów zakupu ze względu na to, że transakcji dokonywał na bazarach w okolicy ul. (...) i ul. (...) (lotnisko) bądź nabył te przedmioty od osób zamieszkałych w jego okolicy, znanych mu jedynie "z widzenia",

- z piwnicy nr (...): trzy głośniki marki S. oraz dwie pary damskiego obuwia o łącznej wartości 700 zł oraz z piwnicy m (...): słoiki z przetworami o łącznej wartości 50 zł zwłaszcza, że, wobec braku inny dowodów, powyższe ustalono jedynie w oparciu o fakt znalezienia na posesji oskarżonego rzeczy tożsamy z utraconymi z sąsiedniej piwnicy (m (...)) oraz mając na uwadze, iż niemożliwe było przedstawienie wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonych z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. XIV a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 13 a 22 kwietnia 2011 roku z barakowozu położonego na działce o nr geodezyjnym (...) w I., gm. J. po uprzednim wyrwaniu skobla zabrał w celu przywłaszczenia skrzynkę z narzędziami, wiertarkę akumulatorową, dwie pompy wodne o łącznej wartości 800 złotych zwłaszcza, że niemożliwe było przedstawienie wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonych z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. XV a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 13 a 22 czerwca 2011 roku z domu stanie surowym położonego na działce o nr geodezyjnym (...) w K. gm. J. po uprzednim wyważeniu drzwi garażowych zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę R. M.:

- piłę elektryczną, odkurzacz ogrodowy B. & D., nagrzewnicę marki M. (...), rurę miedzianą, 20 butelek piwa marki C., tyczki do lasera marki L. zwłaszcza, że niemożliwe było przedstawienie wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- odkurzacz marki K. (...) i pompę do wody marki K. (...), zwłaszcza, że ich zbadanie przez biegłego pod kątem zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu zagubienia przez pokrzywdzonego przedmiotów zwróconych mu już na etapie postępowania przygotowawczego, co uniemożliwia

wykluczenie tezy, że zabezpieczone u oskarżonego przedmioty były jedynie tożsame pod względem nazwy z rzeczami utraconymi przez pokrzywdzonego i nie stanowiły własności pokrzywdzonego, zwłaszcza wobec faktu, iż przedmioty te pozostają powszechnie dostępne,

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. XVI a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 1, a 22 lipca 2011 r. z działki o numerze geodezyjnym (...) przy ul. (...) w K. gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia silnik elektryczny mocy 4,0 kW o wartości ok. 600 złotych, zwłaszcza, że niemożliwe było przedstawienie wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonych z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nieodnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. XVII a/o:

obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 15 a 31 lipca 2011 roku z budynku gospodarczego położonego na działce numer (...) przy ul. (...) na Osiedlu (...), gm. J., po uprzednim wyrwaniu skobła zabrał w celu przywłaszczenia:

- łopatę marki F., nożyce do cięcia drutu koloru czerwonego, narzędzia w postaci różnego rodzaju śrubokrętów, ok. 10 szpadli różnej długości trzonków zwłaszcza, że niemożliwe było przedstawienie wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonych z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- silnik 3 fazowy o mocy 2,2 kW zwłaszcza w świetle wyjaśnień oskarżonego, który zaznaczył, iż silniki nabywał w drodze kupna, a nie posiada stosownych dowodów zakupu ze względu na to, że transakcji dokonywał na bazarach w okolicy ul. (...) i ul. (...) (lotnisko) bądź rzeczy te kupował od osób zamieszkałych w jego okolicy, znanych mu jedynie "z widzenia",

- w zakresie czynu zarzucanego w pkt. XXI a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w nocy z 5 na 6 września 2011 roku z budynku gospodarczego położonego na działce w K., gm. J., po uprzednim wyrwaniu skobła zabrał w celu przywłaszczenia:

- betoniarkę koloru pomarańczowego, 3 poziomice różnej długości w kolorze srebrnym, żółtym i czerwonym, 3 przewody żyłowe zakończone gniazdami szeregowymi i wtyczkami koloru czarnego o dl. 25-30 m., zwłaszcza, że niemożliwe było przedstawienie wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonych z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

- pilarkę mechaniczną marki S., łapkę metalową koloru niebieskiego do wyciągania gwoździ o dł. ok. 70 cm, kątownik ciesielski o dł. ramienia 65 cm, taśmę mierniczą firmy (...) koloru pomarańczowego o długości 50 m., zwłaszcza, że oskarżony, w toku składanych wyjaśnień zaznaczył, iż silniki nabywał w drodze kupna, część z nich "została mu po dziadku", a nie posiada stosownych dowodów zakupu ze względu na to, że transakcji dokonywał na bazarach w okolicy ul. (...) i ul. (...) (lotnisko) bądź nabywał te rzeczy od osób zamieszkałych w jego okolicy, znanych mu jedynie "z widzenia",

- reflektor budowlany koloru żółtego P., zwłaszcza, że zbadanie rzecz przez biegłego pod kątem zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonego przedmiotu nie było możliwe z powodu zużycia przez pokrzywdzonego i oddania na złom przedmiotu zwróconego mu już na etapie postępowania przygotowawczego, co uniemożliwia wykluczenie tezy, że zabezpieczony u oskarżonego reflektor był jedynie tożsamy pod względem rodzaju z utraconym przez pokrzywdzonego i nie było to urządzenie należące do pokrzywdzonego, zwłaszcza wobec faktu, iż przedmiot tego rodzaju jest powszechnie dostępny,

- w zakresie czynu zarzuconego w pkt. XXII a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzuconego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w bliżej nieustalonym dniu pomiędzy 14 a 15 września 2011 roku z domu w stanie surowym położonego na działce o nr geodezyjnym (...) przy ul. (...) w Księżynie, gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia młot udarowy marki B. i radiomagnetofon NC, zwłaszcza, że niemożliwe było przedstawienie wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich

u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

2. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i nadanie niejako a priori waloru prawdziwości zeznaniom świadka A. S. odmawiając jednocześnie wiary słowom oskarżonego, który twierdził, że obydwie szlifierki (zarówno marki B. jak i M.) zakupił, deprecjonując przy tym fakt, że treść złożonych przez pokrzywdzonego depozycji pozostaje w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym - twierdzi, że u oskarżonego odnaleziono stanowiącą jego własność szlifierkę marki B., podczas gdy z opinii biegłego wynika, że pokrzywdzonemu, na etapie postępowania przygotowawczego zwrócono, rozpoznaną przez niego jako własną marki M., której wg oświadczenia, nie mógł przedstawić biegłemu do badania pod kątem zbieżności cech wskazywanych przez pokrzywdzonego z cechami rzeczy zabezpieczonej na posesji oskarżonego, z uwagi na jej zużycie i zezłomowanie

- w zakresie czynu zarzuconego w pkt. XXIII a/o:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z przekroczeniem zasad swobodnej jej oceny i przyjęcie, że materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu popełnienie zarzuconego mu czynu, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy brak podstaw do uznania, że oskarżony w dniu bliżej nieustalonym pomiędzy 1 grudnia 2011 r., a 30 stycznia 2012 roku z garażu typu "blaszak" położonego na posesji Sp. z o.o. (...) przy ul. (...) w N., gm. J., zabrał w celu przywłaszczenia:

- silnik do betoniarki, zwłaszcza w świetle wyjaśnień oskarżonego oraz wobec faktu, iż zbadanie silnika przez biegłego pod kątem zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonego z cechami zabezpieczonego przedmiotu nie było możliwe z powodu braku możliwości nawiązania kontaktu z pokrzywdzonym celem przedstawienia przez niego przedmiotu zwróconego mu już na etapie postępowania przygotowawczego, co uniemożliwia wykluczenie tezy, że

zabezpieczony u oskarżonego silnik był jedynie tożsamy pod względem rodzaju a nie było to urządzenie należące do pokrzywdzonego, zwłaszcza wobec fakt, iż urządzenia tego rodzaju są powszechnie dostępne,

- przewody elektryczne 220 V 3-żyłowe o łącznej długości 50 m. zwłaszcza, że niemożliwe było przedstawienie wymienionych przedmiotów biegłemu celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonych z cechami zabezpieczonych przedmiotów z powodu nie odnalezienia ich u oskarżonego (na dowód czego nie zostały one uwzględnione w spisie rzeczy zabezpieczonych na jego posesji),

Obrońca oskarżonego, w razie nieuwzględnienia powyższego wskazał ewentualnie również na:

- rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności, polegającą na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w tym braku uprzedniej karalności za przestępstwa przeciwko mieniu (oskarżony jedynie ponad 12 lat temu został skazany za czyn z art. 158 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. na karę grzywny), stwierdzonego u oskarżonego obniżenia sprawności intelektualnej poniżej przeciętnej (nie powodującego jednak działania w warunkach niepoczytalności bądź poczytalności w znacznym stopniu ograniczonej) oraz cech osobowości nieprawidłowej, a także stopnia społecznej szkodliwości czynu - przedmiotami kradzieży (abstrahując od kwestii słuszności skazania oskarżonego) były rzeczy drobne, nie przedstawiające dużej wartości, często nienadające się do użytku (część z pokrzywdzonych nawet nie zgłosiła faktu ich utracenia) oraz okoliczności, iż wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności skutkującej jego izolacją czyni niemożliwym zadośćuczynienie orzeczonemu wobec niego obowiązкови naprawienia szkody.

Mając powyższe na uwadze, wniósł o:

- zmianę wyroku Sądu w zaskarżonej części poprzez: umorzenie postępowania w zakresie czynu zarzucanego w pkt. II a/o,

- uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów w zakresie czynu zarzucanego w pkt. III, IV, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XXI, XXII, XXIII a/o, ewentualnie, w razie nieuwzględnienia powyższego, wniósł o:

- zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności do lat dwóch przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania,

alternatywnie:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo słuszna i skutkowała uwzględnieniem wniosku w/w w zakresie zmiany zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania co do czynu II z a/o oraz obniżeniem kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu. Także zarzut apelującego postulujący sprzeczność orzeczenia w zakresie czynu X z a/o okazał się zasadny i skutkował jego wyeliminowaniem z punktu X części dyspozytywnej wyroku. Zgodzić się również należy z uwagami skarżącego odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. XI a/o, co do którego brak jest w ogóle rozstrzygnięcia w sentencji orzeczenia, a które to uchybienie nie może być w żaden sposób konwalidowane w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego i rozstrzygnięcia Sądu II Instancji. W pozostałej części apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Rozpoczynając analizę zarzutów przedstawionych przez obrońcę oskarżonego należy zauważyć, że w sytuacji, gdy apelacja została sporządzona w niezwykle drobiazgowy sposób, a bardzo szczegółowe i rozbudowane jej uzasadnienie, w wielu momentach zacierało istotę stawianych zarzutów, to taki sposób redakcji środka odwoławczego nie mógł

obligować Sąd odwoławczy do równie kazuistycznego odpierania wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej. Tak więc fakt, że Sąd odwoławczy w swoim uzasadnieniu, odmawiając słuszności kolejnym zarzutom, czyni to w wielu miejscach w sposób zbiorczy, ogólny, nie odnosząc się *expressis verbis* do wskazywanych przez obrońcę wyrwanych z kontekstu pewnych faktów, okoliczności, czy zaledwie strzępów informacji, nie czyni jeszcze zasadnym zarzutu niedostatecznej kontroli odwoławczej (orzeczenie Sądu Najwyższego z 26 marca 2009 r. o sygn. II KK 276/08, LEX nr 491347) . Co istotne treść złożonej apelacji wskazuje, że obrońca oskarżonego generalnie kwestionuje sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzuconych mu czynów albo ze względu na brak ustalonego pokrzywdzonego, którego zeznania w jego ocenie mogły by być pomocne do weryfikacji identyfikacji skradzionych rzeczy, bądź z powodu nie zweryfikowania skradzionych rzeczy przez biegłego pod kątem ich zbieżności z cechami rzeczy wskazywanymi przez ustalonych pokrzywdzonych, albo podnosi, iż skradzione przedmioty są rzeczami powszechnie znajdującymi się w obrocie, zatem trudnymi w weryfikacji. Wyjątkiem są zarzuty co do czynu (...) z a/o - (dotyczącego przedawnienia karalności), czynu X z a/o – (dotyczącego sprzeczności rozstrzygnięcia Sądu w zakresie tego czynu) oraz co do czynu XI z a/o (braku rozstrzygnięcia w zakresie tego czynu).

Zaczynając od tej części apelacji obrońcy oskarżonego, która zmierzała do wykazania braku sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, która nie okazała się zasadna (w zakresie zarzutów III, IV, VI, VII, VIII, IX, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XXI, XXII, XXIII z a/o) należy stwierdzić, że zasadnicze zarzuty apelacyjne obrońcy oskarżonego tj. błędy w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego i obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., są *de facto* wynikiem odmiennej oceny dowodów i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok tegoż Sądu z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84) możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd wadliwej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy – jak w przedmiotowej sprawie – Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku bardzo szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, w tym w zaskarżonym zakresie, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Nadto sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy.

W ocenie Sądu Okręgowego skarżący w złożonej apelacji przedstawia własną ocenę dowodów, którą niejako „zestawia” z oceną dowodów dokonaną przez Sąd (...) Instancji, przeprowadzoną w sposób prawidłowy (mając na uwadze zasady wynikające z art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.).

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku należycie uzasadnił swoje stanowisko, w tym w kwestionowanym zakresie, wskazując przy tym – stosownie do dyspozycji art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. – fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Okoliczność ta zwalnia (zgodnie ze poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2003 r., sygn. akt III KK 108/02, Lex 81194) Sąd Okręgowy od odnoszenia się w szerszym zakresie do wskazanych w apelacji zarzutów, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem poglądów przedstawionych przez Sąd (...) Instancji.

W tej sytuacji należy odnieść się do kwestii najistotniejszych, a przede wszystkim tych, które skupiły uwagę apelującego.

(...) tak – zdaniem Sądu Okręgowego – Sąd Rejonowy trafnie skonstatował, że łączący się ciąg faktów wynikających z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym przede wszystkim częściowych wyjaśnień oskarżonego i oświadczeń w trakcie czynności dokonywanych z udziałem w/w, zeznań świadków, w tym pokrzywdzonych (o ile zostali ustaleni), opisujących okoliczności popełnionych na ich szkodę czynów, przytaczających charakterystykę i wartość skradzionych im przedmiotów, protokołów oględzin zarówno miejsc kradzieży, jak i przeszukania posesji oskarżonego, gdzie odnaleziono część skradzionych rzeczy, także w powiązaniu z przyznaniem się przez podsądnego do popełnienia

czynów na etapie postępowania przygotowawczego czy też w trakcie eksperymentu procesowego, wskazuje na sprawstwo tego oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw.

W zarzucie dotyczącym czynu III z a/o apelujący podniósł kwestię nie podania przez osoby opiekujące się piwnicą pokrzywdzonych szczegółów dotyczących skradzionych rzeczy (czterech opon marki V.), co w ocenie skarżącego doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób się z tego rodzaju argumentacją zgodzić. Należy bowiem zauważyć, że z materiału zgromadzonego w sprawie wynikało, że z piwnicy bloku położonego przy Armii Krajowej zniknęły cztery opony marki V., które to odnaleziono w zabudowaniach należących do oskarżonego. Z zeznań G. G., która opiekowała się mieszkaniem brata wynika, iż skradzione zostały 4 zimowe opony o rozmiarze 14 (k. 714). Co więcej oskarżony w trakcie eksperymentu procesowego przeprowadzonego w postępowaniu przygotowawczym (k. 173) szczegółowo opisał miejsce i sposób kradzieży oraz transport opon (przewoził po dwie opony autobusem). Tym samym argumenty apelującego w zakresie tego czynu okazały się całkowicie niezasadne. Trudno uznać, że pokrzywdzeni, bądź ich znajomi mieliby podawać jakieś cechy szczególne skradzionych opon, bądź ich numery seryjne, a zbieg okoliczności, że identyczne opony, jakie zginęły pokrzywdzonym, miał oskarżony w swoich budynkach gospodarczych, jest nieprawdopodobny.

Przechodząc do kolejnej grupy zarzutów o identycznej konstrukcji, w zakresie różnych czynów, polegających na wskazaniu, iż z powodu nie odnalezienia rzeczy w miejscu zamieszkania oskarżonego M. B. (bądź ich zniszczenia lub zużycia przez pokrzywdzonych), niemożliwym stało się przedstawienie tych przedmiotów biegłemu, celem określenia zbieżności cech wskazanych przez pokrzywdzonych, co w ocenie skarżącego uniemożliwiło ich rzetelną weryfikację, to również argumentacja skarżącego w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Poniżej przedstawione wywody Sądu Odwoławczego dotyczą zarzutów: IV (kradzież z „blaszaka” na działce przy ul. (...) (...) (...) w K.), VIII z a/o (kradzież na terenie (...) przy ul. (...)), XII (kradzież z piwnicy nr (...) bloku przy ul. (...) w I.), XIII (kradzież z piwnic nr (...) bloku przy ul. (...) w I.), XIV (kradzież z barakowozu na działce w I.), XV (kradzież z domu położonego na działce w K.), XVI (kradzież na działce przy ul. (...) w K.), XVII (kradzież z budynku gospodarczego położonego przy ul. (...) na osiedlu (...)), XXI (kradzież z budynku gospodarczego położonego na działce w K.), XXII (kradzież z domu położonego przy Brukowej w Księżynie), XXIII (kradzież z garażu typu blaszak położonej przy ul. (...) w N.).

Odnosząc się do argumentacji apelującego należałoby wskazać, że celem oskarżonego M. B. w zakresie skradzionych przedmiotów było nie ich kolekcjonowanie, ale uzyskanie w związku z ich sprzedażą pieniędzy. Tym samym nie powinno budzić zdziwienia (ani przemawiać za brakiem sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów), że w miejscu jego zamieszkania nie odnaleziono wszystkich rzeczy, a jedynie część z nich. W ocenie Sądu Okręgowego wynika to z tego, że do chwili ujęcia oskarżonego rzeczy te nie zostały jeszcze przez niego sprzedane czy to w punkcie skupu złomu, czy też poprzez ogłoszenia w gazecie, na co wskazywał sam oskarżony w wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego. Nie zmienia to jednocześnie tego, że w zeznaniach pokrzywdzonych skradzione przedmioty zostały opisane, co w połączeniu z wyjaśnieniami oskarżonego, w tym złożonymi w trakcie eksperymentu procesowego, pozwoliło na dokonanie rzetelnych ustaleń faktycznych. O szerokiej działalności oskarżonego jako sprzedawcy metali może świadczyć notatka urzędowa policji (k. 107), z której wynika, iż oskarżony M. B. często dostarczał złom. W okresie **od grudnia 2011 r. do marca 2012 r.** (okres 4 miesięcy) na skupie złomu przy ul. (...) w K. sprzedał 31,6 kg złomu miedzianego, 6 kg złomu mosiężnego, 19 kg złomu aluminiowego, 1777 kg złomu stalowego i 66 kg akumulatorów, co przemawia za dostarczaniem na skup ogromnych ilości różnych przedmiotów. Powyższa szeroko zakrojona działalność oskarżonego przeczy jego wyjaśnieniom złożonym w trakcie postępowania sądowego, w których stwierdził, że z jednej strony nie mógł dokonać kradzieży takiej ilości rzeczy, a drugiej strony, że lubił je kolekcjonować, a narzędzia, które u niego znaleziono, zakupił na bazarach na M. i K., oczywiście nie popierając swoich twierdzeń żadnymi dokumentami, ani nie podając chociażby personaliów osób, od których rzekomo kupował owe narzędzia. W ocenie Sądu Okręgowego mając na uwadze wcześniejsze wyjaśnienia oskarżonego, jak i eksperyment procesowy, w którym oskarżony bardzo szczegółowo przedstawił okoliczności dokonanych czynów, wersję o kupowaniu na bazarach narzędzi, które znaleziono w jego miejscu zamieszkania należy potraktować jedynie jako linię obrony, nieco spóźnioną (biorąc pod uwagę, wyjaśnienia złożone w trakcie eksperymentu procesowego), mająca uchronić go przed

odpowiedzialnością karną. Co istotne niesposób uwierzyć w wersję podtrzymywaną przez oskarżonego na rozprawie odwoławczej, że został „wrobiony” w przestępstwa, których nie popełnił przez organy ścigania z jednego zasadniczego powodu. Podczas wyjaśnień i eksperymentu procesowego podczas których to czynności szczegółowo opisał i wyjaśnił na miejscach poszczególnych zdarzeń sposób dokonania poszczególnych czynów i wymienił skradzione rzeczy, M. B. powiedział również o zdarzeniach, które nie zostały zgłoszone przez pokrzywdzonych Policji. Skoro tak – jedyną osobą, która o danym zdarzeniu wiedziała, prócz pokrzywdzonego, był sprawca.

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób uwierzyć w twierdzenia oskarżonego o kupowaniu i kolekcjonowaniu różnych rzeczy, w tym i narzędzi, również z tego powodu, że osiągane przez niego w czasie popełnianych czynów niewielkie dochody, nie pozwalałyby mu na kupno przedmiotów, które znajdowały się w jego domu. Po raz kolejny należy podnieść, że nieodnalezienie wśród zabezpieczonych przedmiotów w miejscu zamieszkania oskarżonego wszystkich skradzionych przedmiotów z miejsc poszczególnych zdarzeń, w żadnym razie nie przemawia na jego korzyść. Miał on wystarczającą ilość czasu od momentu popełnienia poszczególnych przestępstw do momentu zatrzymania, aby skradzione i nieodnalezione u niego przedmioty spieniężyć. Pokrzywdzeni kradzieżami w sposób rzetelny opisali przedmioty, które im zniknęły i w ocenie Sądu nie ma żadnego powodu, aby nie uznać ich zeznań za wiarygodne i stanowiące podstawę przyjętych ustaleń faktycznych. Faktem jest, że w związku z oświadczeniami pokrzywdzonych o pozbyciu się, bądź utracie wydanych im rzeczy, wiąże się brak możliwości poddania tych przedmiotów weryfikacji przez biegłego, co jednakże w ocenie Sądu nie ma wpływu na prawidłowość przyjętych przez Sąd I Instancji ustaleń. Co więcej to, że skradzione rzeczy są rzeczami oznaczonym do gatunku, a zatem powszechnie dostępnymi w obrocie, nie może prowadzić do wniosku, że osoby pokrzywdzone kradzieżami (często dotkliwymi w czasie np. prowadzonej budowy), nie mogły dochodzić swoich praw, nie posiadając wiedzy o wyróżniających szczegółach rzeczy do nich należących, a co za tym idzie, aby oskarżony nie poniósł konsekwencji swojego zachowania.

Co do czynów (VI z a/o i IX z a/o) różniły się one w zasadzie od poprzednich przestępstw tym, że dokonane zostały na szkodę nieustalonych osób, stąd skarżący powtarzając podobne argumenty, wskazywał że nie ustalenie osób pokrzywdzonych w jego ocenie uniemożliwiało jakąkolwiek weryfikację skradzionych przedmiotów. Apelujący podniósł, iż z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego, poprzez dokonanie ustaleń faktycznych z przekroczeniem zasady swobodnej jej oceny. W ocenie Sądu Okręgowego podkreślić należy, że w trakcie eksperymentu procesowego oskarżony sam ujawnił miejsca i popełnione przestępstwa opisane w VI i IX zarzucie z a/o (k. 172 i 173). Wskazał, iż na osiedlu (...), gdzie naprzeciwko hotelu (...) sosny” stał zaparkowany na poboczu bus na rosyjskich numerach, dokonał kradzieży kilku opakowań zbiorczych baterii, pudełek (czyn IX z a/o), zaś w zakresie czynu (VI z a/o) podał, że niwelator, dwie łąty geodezyjne oraz dwa statywy- trójnogi kilka lat temu w latach 2006 - 2010 zabrał z piwnicy domu mieszczącego się przy ulicy (...) w K.. Wskazał, iż w tamtym czasie posesja była nieogrodzona, a dom był opuszczony. Co istotne w/w przedmioty zostały odnalezione na jego posesji. Wprawdzie w trakcie postępowania sądowego oskarżony (k. 513v-514) wycofał się ze swoich wyjaśnień, wskazując iż skradzione rzeczy nabył na różnego rodzaju bazarach. Nie zmienia to jednocześnie tego, że trudno uwierzyć, iż zupełnie bez powodu opisał on w jakich okolicznościach doszło do zaboru tych przedmiotów i skierował przeciwko sobie oskarżenie. Wniosków wyciągniętych przez Sąd Rejonowy o sprawstwie oskarżonego nie zmienia z pewnością fakt, że wskazane w zarzutach rzeczy są rzeczami niezindywidualizowanymi, a ich weryfikacji nie mógł dokonać biegły ani pokrzywdzony, skoro kradzież nastąpiła na szkodę bliżej nieustalonych osób.

W zakresie zaś czynu VII z a/o skarżący wskazał, że Sąd I Instancji dopuścił się błędnych ustaleń faktycznych odnośnie czterech butli na gaz propan-butan i jednej butli z czynnikiem chłodniczym, z uwagi na dowolną ocenę dowodów. W szczególności wskazał na treść zeznań ojca oskarżonego wskazującego, że w pomieszczeniach zajmowanych przez syna był piecyk gazowy i dlatego oskarżony kupił butle gazowe na zapas. Tego rodzaju wniosek skarżącego to zupełnie dowolna polemika z ustaleniami Sądu I Instancji, tym bardziej, że posiadanie przez oskarżonego butli z czynnikiem chłodniczym, a taki zniknął z zakładu pokrzywdzonego, koliduje z wersją wydarzeń przedstawioną przez tego ostatniego o ogrzewaniu tego rodzaju butlą pomieszczeń mieszkalnych. Co istotne pokrzywdzony W. G. wskazał, że nie handluje się butlami na czynnik chłodniczy, co dodatkowo świadczy o sprawstwie oskarżonego. Nie mógł on

przypadkowo kupić od sprzedawcy butli gazowych jednej butli z czynnikiem chłodniczym. Tym samym również ten zarzut skarżącego okazał się całkowicie nieuzasadniony.

Przechodząc do analizy zarzutów skarżącego, które okazały się zasadne wskazać należy, że w zakresie czynu II z a/o nastąpiło przedawnienie jego karalności.

Oskarżony M. B. stanął pod zarzutem tego, że **w okresie bliżej nieustalonym w 2002 r.** działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem z opuszczonego budynku przy ul. (...) na Osiedlu (...), gm. J. zabrał w celu przywłaszczenia pięć silników trójfazowych o mocy od 2,2 kW do 5,5 kW o łącznej wartości nie mniejszej niż 2 000 zł, czym działał na szkodę bliżej nieustalonej osoby, tj. o przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., które zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy pozbawienia wolności do lat 5.

W ocenie Sądu Okręgowego rację ma skarżący, iż w przypadku badania okresu przedawnienia czynu, sformułowanie „bliżej nieustalony okres w 2002 r.” należy interpretować na korzyść oskarżonego, przyjmując datę możliwie najbardziej korzystną dla w/w czyli 1 stycznia 2002 r. Na poparcie tej tezy można przytoczyć pogląd przedstawiony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 grudnia 2007 r., o sygn. IV KK 281/07 (Prok.i Pr.-wkl. 2008/11/13, Biul.PK 2008/1/22, LEX nr 341867) - w wypadku nie dających się usunąć wątpliwości dotyczących czasu popełnienia czynu - a takie właśnie wątpliwości były przecież przyczyną przyjęcia, że czyn mógł być popełniony w każdym czasie mieszczącym się w ustalonym okresie - zastosowanie reguły in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) prowadzi do stwierdzenia, że termin przedawnienia biegnie od chwili stanowiącej początek tego okresu. W sferze wątpliwości natury faktycznej reguła in dubio pro reo znajduje bowiem zastosowanie nie tylko w zakresie, w jakim niemożność ich usunięcia dotyczy bezpośrednio kwestii winy lub jej stopnia, wpływając na treść orzeczenia, lecz także w zakresie, w jakim wątpliwości takie przesądzać mogą o konieczności przyjęcia, że zachodzi negatywna przesłanka procesowa.

Zgodnie z dyspozycją art. 101 § 1 pkt 3 k.k. karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 10. Zgodnie zaś z art. 102 k.k., jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa określonego w § 1 pkt 1-3 ustaje z upływem 10 lat. W niniejszej sprawie postępowanie w zakresie przedmiotowego czynu zostało wszczęte w dniu 24 lipca 2012 r. (zatem po upływie 10 lat od jego popełnienia – k. 411), co oznacza, że nie nastąpiło wydłużenie karalności czynu, określone w art. 102 k.k.

Mając na uwadze powyższe, ustanie karalności czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. II a/o nastąpiło z upływem 10 lat od jego popełnienia, zatem z końcem 1 stycznia 2012 r. Tym samym koniecznym stała się w tej części zmiana wyroku i uchylenie punktu VI części dyspozytywnej wyroku oraz umorzenie postępowania w tej części na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. X a/o należy zgodzić się z zarzutem apelującego, iż Sąd I Instancji w treści wyroku w zakresie tego czynu zawarł sprzeczne rozstrzygnięcia. W pkt. I części dyspozytywnej wyroku M. B. został uniewinniony od czynu opisanego w punkcie X z a/o, jednocześnie w pkt. X części dyspozytywnej Sąd I Instancji zawarł rozstrzygnięcie o skazaniu oskarżonego za ten sam czyn, w ramach ciągu przestępstw na karę 2 lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu Odwoławczego powyższa nieścisłość może zostać w sposób jednoznaczny rozstrzygnięta poprzez interpretację końcowego rozstrzygnięcia Sądu I Instancji w przedmiocie kosztów postępowania - z pkt. XVII wyroku. Z tej części rozstrzygnięcia wynika, że w zakresie czynów opisanych w punktach V, X, XIX, i XX kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa. Powyższe w powiązaniu z pkt. I wyroku (uniewinnieniem oskarżonego z czynu opisanego w pkt. X a/o) wskazuje, że zamiarem Sądu było uniewinnienie oskarżonego od tego czynu, a przytoczenie punktu (X z a/o) przy skazaniu za inne czyny w ramach ciągu przestępstw nastąpiło omyłkowo. Oznacza to, że koniecznym okazała się zmiana w tym zakresie wyroku poprzez wyeliminowanie czynu opisanego w punkcie X a/o z punktu X części dyspozytywnej wyroku.

Na marginesie rozważań należy również zauważyć, że w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. XI a/o dotyczącego zdarzenia w nocy z 11 na 12 października 2010 r. polegającego na kradzieży z garażu położonego na

posesji nr (...) w H. gm. J. różnych przedmiotów na szkodę K. P., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. Sąd Rejonowy nie zawarł żadnego rozstrzygnięcia w orzeczeniu, czego ponad wszelką wątpliwość nie zmienia uzasadnienie Sądu I Instancji, w którym organ ten starał się potraktować powyższe uchybienie jako błąd pisarski. Należy podkreślić, że w wyroku Sądu I Instancji musi znaleźć się rozstrzygnięcie o skazaniu, uniewinnieniu, warunkowym lub bezwarunkowym umorzeniu postępowania w odniesieniu do każdego z zarzuconych w akcie oskarżenia czynów. W przypadku zatem, gdy w orzeczeniu brak takiego wyraźnego rozstrzygnięcia, należy uznać, że sąd w ogóle nie rozważał tej kwestii i w konsekwencji mamy do czynienia z sytuacją rzeczywistego nierozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej, co do jednego z zarzuconych czynów. Powoduje to w konsekwencji niedopuszczalność zaskarżenia orzeczenia co do takiego brakującego rozstrzygnięcia, gdyż nie ma tutaj substratu zaskarżenia. W takim też przypadku, skoro brak w tym zakresie rozstrzygnięcia, nie działa przeszkoda *res iudicata*, a więc należy przeprowadzić na nowo postępowanie pierwszoinstancyjne i wyrokować w odniesieniu do takiego pierwotnie pominiętego zarzutu (Grajewski Jan, Steinborn Sławomir, Komentarz aktualizowany do art. 425 kodeksu postępowania karnego, LEX 2014, teza 12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 11 maja 2006 r., o sygn. II Aka 66/06, OSN Prok. I Pr. 2007, nr 9, poz. 35, LEX 293486).

Mając na uwadze powyższe koniecznym stanie się rozpoznanie sprawy oskarżonego M. B. w zakresie czynu XI z a/ o przed Sądem Rejonowym.

Przechodząc do ostatniego zarzutu skarżącego tj. rażącej niewspółmierności orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności - okazał się on jedynie częściowo zasadny. Obrońca oskarżonego wniósł o obniżenie kary łącznej do lat 2 pozbawienia wolności i wymierzenie jej z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W ocenie Sądu Okręgowego o ile zgodzić się należy z wnioskiem obrońcy oskarżonego w zakresie obniżenia kary łącznej wymierzonej oskarżonemu do 2 lat, to nie można podzielić stanowiska autora apelacji dotyczącej wymierzenia tej kary z warunkowym zawieszenia jej wykonania.

Zaczynając od kwestii kary łącznej wymierzonej oskarżonemu (zakwestionowanej w całości) Sąd Okręgowy stwierdził, że rację ma apelujący, iż miano rażącej niewspółmierności kary łącznej nosi kara w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z rażąca niewspółmiernością kary mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych. Tylko wtedy można uznać, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jest uzasadniony, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, wymierzona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 297/09 LEX nr 553884, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 21/13, LEX nr 1292670). Przy tym nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

Wskazać należy, że skarżący nie kwestionował wysokości kar jednostkowych, a jedynie wymierzoną w stosunku do oskarżonego karę łączną, co w konsekwencji mając na uwadze wymierzenie przez Sąd Okręgowy nowej kary łącznej, spowodowało analizę przesłanek określonych w art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k.

Granice kary pozbawienia wolności, jaka może być orzeczona wyrokiem łącznym, określa art. 86 §1 k.k. Karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie

przekraczając jednakże 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. Podstawą wymierzenia kary łącznej są kary orzeczone za poszczególne zbiegające się realnie przestępstwa.

Przy wymierzaniu kary łącznej znaczenie mają w szczególności elementy składające się na związek przedmiotowy i podmiotowy zbiegających się realnie przestępstw. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja, to jest sumowanie. Nie bierze się zaś w ogóle pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa.

W niniejszej sprawie możliwe było wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności od 2 lat (najwyższa z kar wymierzonych w wyrokach podlegających łączeniu) do 5 lat i 1 miesiąca (suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa w wyrokach podlegających łączeniu).

Wymierzając karę łączną Sąd zastosował, zatem zasadę pełnej absorpcji, wymierzając oskarżonemu karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, mając również dodatkowo na uwadze przedawnienie karalności czynu II z a/o, za który Sąd Rejonowy wymierzył karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, a które to orzeczenie zostało uchylone przez Sąd Odwoławczy.

W ocenie Sądu Okręgowego ze względu na związek czasowy i miejscowy, jak również bliską więź podmiotowa i przedmiotowa, możliwym i celowym jest skorzystanie z zasady pełnej absorpcji.

Kara łączna w tym rozmiarze, w ocenie Sądu Okręgowego, jako sprawiedliwa i czyniąca zadość wymogom, które winna realizować spełni oczekiwane cele zapobiegawczo-wychowawcze, jak też w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przechodząc do kolejnej kwestii, a mianowicie nie skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary należy wskazać, że w stosunku do oskarżonego brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej, która umożliwiałaby skorzystanie przez Sąd z tej szczególnej instytucji, czego nie zmienia ani podnoszona przez obrońcę oskarżonego jednokrotna karalność oskarżonego (k. 273), jak i jego obniżona sprawność intelektualna w/w (k. 425-431).

Przesłanki zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary określa art. 69 § 1 k.k., zgodnie z którym sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jeśli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Środki probacyjne mają co do zasady na celu poddanie próbie sprawcy, którego czyn ma charakter incydentalny i co do którego można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony jest osobą, którą należy izolować, bowiem tylko kara bezwzględna uświadomi w/w naganność szeregu czynów.

Wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie jest także uzasadnione ze względu na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie ma spełniać. Dotychczasowe zachowanie oskarżonego wskazuje na jego lekceważący stosunek do porządku prawnego. Wobec braku pozytywnych przewidywań co do osoby oskarżonego orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest nieracjonalne i niecelowe. Tylko kara bezwzględna może uświadomić oskarżonemu, że popełnianie przestępstw niesie za sobą dolegliwe konsekwencje i tym samym spełnić wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Mając na uwadze powyższe rozważania, stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zmienił orzeczenie Sądu I Instancji w ten sposób, że rozwiązał orzeczoną w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku karę łączną pozbawienia wolności, uchylił punkt XII części dyspozytywnej wyroku (dotyczący zaliczenia kary pozbawienia wolności związanego z orzeczoną w pkt XI karą łączną), uchylił punkt VI części dyspozytywnej wyroku odnośnie czynu z punktu II a/o i postępowanie w tej części umorzył (przedawnienie karalności czynu). Koniecznym także stało się wyeliminowanie czynu opisanego w punkcie X a/o z punktu X części dyspozytywnej wyroku, wobec jego omyłkowego wskazania w tym miejscu, skoro oskarżony został co do tego czynu uniewinniony.

W konsekwencji Sąd Odwoławczy połączył kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach V, VII, VIII i IX, X części dyspozytywnej wyroku i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 marca 2012 r. do dnia 27 marca 2012 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 2 ust. 3, § 14 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U.2013.461 j.t.)

O opłacie za postępowanie przez sądem drugiej instancji orzeczono na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 j.t.), zaś o pozostałych kosztach za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 634 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.

Koszty procesu w kwocie 586,60 złotych obejmują kwotę 516,60 złotych z tytułu nie opłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokata (art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.), opłatę z tytułu kosztów poniesionych za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k.) oraz z tytułu kosztów doręczeń wezwań i innych pism (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k.). Opłata za kartę karną została ustalona zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. 2003 151.1468). Opłata za każdą kartę karną wynosi 50 złotych. Jeśli chodzi o wskazane koszty doręczeń, zostały one naliczone w oparciu o § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2003.108.1026 z późn. zm.), stosownie do którego ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism wynosi w każdej instancji w postępowaniu sądowym po 20 zł, niezależnie od liczby doręczonych pism.